

כפילתה של יצאנית

מי היה מאמין שאשה תיאבק איתו פעם על זכותה להיות יצאנית ותא... שים, יריבה שלה בפלגיאט? ובכן, זה בדיוק מה שקורה בניו-יורק. לפני זמן לא רב יצא לאור ספר בשם היצאנית המאושרת שנתחם בשם-העט: קסאוויירה הולנדר. זה היה סיפור-חייה רבי-המעללים של יצאנית-צמרת. ההצלחה הקופתית היתה מיבטחת. אחרי-כך, יצא לאור סרט בשם עידנה של קסאוויירה הולנדר, שהדגים בפירוט רב את מלוא מלאכתה של יצאנית מאושרת, ושוב שבר שזאי קופה. אלא שקסאוויירה המקורית זועמת מאוד. את הקאריירה שלה הנציח מתחרה, בדיוק כאשר היא התכוננה להופיע על המסך באופן אישי גופא, בסרט הפורנוגרפי הראשון שלה. עתה מתנהל קרב-מישפטי בין שתי ההפקות הפורנוגרפיות, והוא מלווה בהכרזות רמות המשרתות, בינתיים, היטב, את מסע הפירסומה של שני ה' צדדים גבי-חד.

הנץ שברח

הנץ ממאלטה, פיסלון בצורת ציור, שבשמו נקרא אחד הסרטים ה' בלשיים המפורסמים ביותר שנעשו איתו פעם, נעלם מתוך מוויאון בקליפורניה, שם הוצג לראווה בפני הקהל במיסגרת תערוכה על סרטיה של המפיק האל וואליס (שבי קאריירה הארוכה שלו הספיק לעשות סר' 1000 הימים, מסירטי ג'רי לואיס ודין מארטינ ועד בקט). עיתוני קליפורניה מציינים, בהיתול, לקרוא להאמפרי בוגארט, גיבור הנץ ממאלטה המקורי, לשוב לחיים כדי למצוא את הציפור האבודה. אלא ש' בינתיים פשטה שמועה, כאילו מובר בסך-הכול בתעלול לפירסום גירסה חדשה של אותו סרט, הפעם בשם הציפור השחורה.

מלכת הכנופיה

אורסולה אנדרס תוכל סוף-ככוליה להשתמש בכל מה שלמדה משון קר' נרי בדוקטור נ. בסריטה החדש, מות' חן איטיק בשם האקדח הטעון, היא מכהנת כראש כנופיית שודדים, ו' משליטה סדר בין בריוניה הפורעים ביד רמה ובורוע נטייה. הסרט הוא אחת מ' אותן הפקות איטלקיות זולות — אפילו לדברי מפיקיו — המשתדלת להתקשט בשניים או שלושה כוכבים בינלאומיים (במקרה זה, לצד אורסולה מופיע השחקן הכושי הענק וודי סטרוד, הפופולרי מאוד באיטליה). ולטשטש כל ליקוי אחר בהרבה מאוד פעילות מתבלת במין ובעירום, מה מניע את אורסולה אנדרס להופיע בסרט כזה? התיקוה לשוב לצמרת. למשל, כבר היום מציעים לה להופיע כיצאנית המאושרת בגירסה מנומסת לספר של קסאוויירה הולנדר הנ'ל.

תדרוך

תל-אביב

*** אוכפים לוחטים (דקל), ארצות-הברית) — פארודיה מטורפת על מערבונים, הלועגת לסוסים ולנאשים, ל' כושים, לאדומי-עור וללכנים, למסורות-קולנוע ולכל מה שניקרה בדרכה. בדיחות למכביר שיגרמו הנאה, בעיקר למי שמרבה לבקר בקולנוע ותופס מהר מתי עוקצים סרטים אחרים.

ירושלים

*** חקף עם הרוח (ירושלים, ארצות-הברית) — סרט-היוקרה של הוליווד ווד בכל הזמנים. תיאור יחסי-האנוש וה' מצב הפוליטי במלחמת הצפון נגד הדרום התיישנו, כמובן, אבל הזוהר של הכוכבים ועוצמתם של מעמדים כמו שריפת אטלנטה עדיין לא עומעמו. חובה למי שעדיין לא ראה.

חיפה

*** נכא הצללים (בית רוטשילד, צרפת) — סרטו המעולה של מלוויל על המחלת הצרפתית, ספוג-אווירה של ימי מלחמה, ותחושה של טרגדיה שאין ממנה מנוס. סידרה משימה של שחקנים מער' לים, ובראשם לינו ונטורה וסימון סיניורה.



הכל הולך עם קוקה-קולה בערב ויאט-נאם

חיים ששרו בה. האהדה הגלויה שהוא רוחש לכל דמו' יותיו הופכת את הסרט למצבה לתמימות ולפשוטות אשר, לדברי הכתובת הוותמת את הסרט, נפחה את נשמתה.

אלא שנוסטאלגיה היא מישקפת המעניקה לכל אשר חלף-עבר לו — הילת זוהר. ברור שמוצאי-שבת אחת, בי' עיירה אחת, בין בני 18 בלבד, אינה משקפת את אמריקה כולה, וחיטוט עמוק יותר היה מגלה שהגעועים לימים ההם, אינם חיוניים כל-כך. אבל לוקאס מעדיף את תחילת ה'60 (בהם היה בגיל גיבוריו) על תחילת ה'70, ולזכותו אפשר לומר, שהוא יודע כיצד לחלוק הרגשה זו עם צופיו.



סטרייטנד על פר — הצדקת מברוקלין

פיטר (בוליט) ייטס, שניסה לשוות לסרט קצב מטורף, נוסח תור-הזהב של הוליווד, נכשל במה שהצליח פיטר בוגדאנוביץ' במה נשמע דוק. התוצאה מתאימה למי שנוהג למהול יין בהרבה מים.



קיסון ואלן: לעשות מין במכונה

בסך הכל, זהו אולי הסרט המגובש ביותר עד היום של אלן, הסובל בדרך כלל מפיצול עלילותיו לבדיחות קצרות התפורות זו לזו בחוט לבן.

נעורים על

גלי האתר



אמריקן גראפיטי (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — כל מה שתקופת ניכסון הצליחה להוליד באמריקה, הם געועים חזקים למה שהיה לפניו. אפילו שנות ה'30 המרודות הפכו לחלום ורוד (ראה ירח של נייר), והנוסטאלגיה היא צור-השעה.

בין המירדפים הרבים שעורכת אמריקה אחרי הזמן שחלף, ראוי סירטו של ג'ורג' לוקאס אמריקן גראפיטי למקום רב כבוד. הזמן שברח לעצמו — תחילת שנות ה'60, ערב ויאט-נאם. המקום — עיירת-שדה קטנה, אמי ריקה הממוצעת בהתגלמותה. הגיבורים — בוגרי תיכון העומדים על סף החיים וחייבים להחליט לאן לפנות. ה' סרט מתחיל עם שקיעת החמה, במוצאי-שבת, ומסתיים עם זריחתה המחודשת, למחרת היום.

הנערים יוצאים אל הרחובות, כמעט כולם ממונעים, מי במכונית של אבא, מי בטרנטוע פרטית ומי בטרנטוע משופצת הקרועת כבישים. הם אוכלים גלידה עם החתי' כה, או שותים קפה עם החבר'ה, ומתכננים כיצד לצוד חתיכה; הם מודדים את הרחוב הראשי מקצה אל קצה, במכוניות. ומקלט-הרדיו, הפתוח תמיד, משמיע את קול הדור כולו, אוסף של להיטי התקופה בליווי הנחייתו של קריין המבטא את כל ריגשותיהם הכמוסים של מאזיניו. לוקאס חומק בזריזות בין גיבוריו הרבים, החל בזוג הגימנוזיסטים המאוהב, זרך ה'מישקפופר' הנבון והירוק בענייני-מין; מ'מלך המכוניות', משומן-השיער עד לטי' פוס החולמני המחפש כל הלילה את יפהיית חייו; וב' תוך כל אלה מהשוחר הבמאי בנאמנות מופלאה תקופה שלמה על המכוניות, ההרגלים, צורות הדיבור ומושגי ה'

בת-השכן

רוכבת שוב



הכל למען פיט (מוג'רבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — פעם הי' תה זו דוריס דיי, ההתגלמות ה' מושלמת של בת (או אשת השכן, זו החמודה והמתוקה (כי יפה ממש לא היתה מעולם), שהיתה דוגמה לכל בנות אמריקה.

היום יש תופעה ושמה ברברה סטרייטנד. שוב, זו זמרת שהפכה לשחקנית. במקום נמשים, יש ליורשת אף גדול. במקום קול חליל — קול חוצצרה; במקום שימלה פירחנית, גייס — ובמקום מכונית, אופנוע. היא מנבלת את פיה, בקול-יקולות, היא מודרנית לפי כל כללי הטכס וסמל מובהק לשנות ה'70. אלא שמתחת למעטה הקשוח מבחינים הכל באותה העמדת-פנים נושנה. כי א'עלמה סטרייטנד היא בסופו של דבר, 'יודישע מאמע' הגונה ופוריטנית, ושכל מעייניה גידול ילדים.

ומאחר שבעלים הם, בסך-הכל, ילדים, 'קצת יותר גדו' לים" בשביל ה',מאמע', אין כל פלא שפיט, למענו מוכנה הברברה לעשות הכל (אבל אינה עושה מאומה). הוא בע' לה הטרי והלא-יוצלה. במשך שעה וחצי מתנסה ברברה כיצאנית שלא יוצאת ולא חוזרת, טרוויסטית שלא מפרי' צצת, נהגת המאבדת את מיטענה, לוחמת במישפחה וב' מאפיה, שאינה מאבדת את מוסריותה אף לרגע. והכל — כדי להציל את השקעותיו של פיט, נהגי-המונית, שהטביעו במניות מפוקפקות.

המין והכוונת

בידי הליצן



ישנוני (סינמה 1, תל-אביב, ארצות-הברית) — וודי אלן מפ' ליג 200 שנה קדימה, אל העתיד, על גנת לירות משם את חיצו בדיחותיו אל אותן מטרות שבהן בעט גם בסרטיו הקודמים.

אומנס, כשמתעורר אלן מתרדמת 200 שנה, אי-שם בסוף המאה ה'22, הוא מגלה שביבו עולם החייב את צו' רתו, במידה שווה, לאודיסיאה בחלל, פאנהייט 451 ול' עוד כמה סיפורי מדע-בידיוני קלאסיים. התפאורות וה' תלבושות עתידיניות בהחלט, ורק האנשים אינם משתנים. בין אלן, כמובן, מציג את הכל בראי עקום מאוד. בין אם מדובר בתיבת האורגזמה (ירושת וילהלם רייך) שאינו אוחב, משום שהוא מעדיף, 'עבודת כפיים', או בפירוק והתקנת רובוטים לעזרה בבית, שהם כפארודיה על האל 9000 של קובריק. בעיותיו הפרטיות מאוד של אלן, מאבקו עם סוגיות מנייות ועם צלליות אגדיות של הוליווד, נמשך גם כאן, והבקריות-הלשון הרבות שלו, תולדה של קאריירה ארוכה של בדרן במועדוני-לילה, ישמחו לבכס של כל דוברי האנגלית (או האמריקאית).